

LBRIS

We know
books

VREAU CRĂCIUNUL ÎNAPOI

L.M. ARIA

Editura Ink Story
Pucioasa, 2022

Capitolul 1

Decembrie.

Luna cea mai plină de viață și de speranță, în care ultima zi îți bate la ușă, spunându-ți să-ți pregătești desaga cu dorințe, visuri și realizări pe care tinzi să le îndeplinești în următoarele 365 de zile noi, proaspete, nepătate încă. Luna care îți permite să visezi, luna în care magia se infiltrează ca un spion în case, oferind cel puțin un zâmbet curat, lipsit de povara zilelor trecute. Luna în care familia este aproape, în care se petrece Crăciunul cu îmbrățișări multiple, cu vorbe care vor înveli ca o pătură de protecție o perioadă lungă. Zâmbetele călduroase ale mamei, glumele tatei, bucuria bunicilor ce-și văd nepoții dând târcoale subtil cadourilor de sub brad. Este luna în care, în orice colț al lumii te-ai afla, drumurile te vor duce într-un singur loc: acasă.

Însă pentru mine această perioadă este cea mai dureroasă. Este plină cu regrete, resentimente și o durere care nu are margini ori limită, de care nu pot scăpa. În fiecare dimineață mă simt ca și cum lumina din cameră se micșorează, de parcă se ascunde de mine, de parcă vrea și ea să mă pedepsească, ajungând într-un târziu să deschid ochii într-un întuneric plin al unei zile superbe de primăvară.

Această perioadă a anului îmi amintește de cele mai cumplite zile din viața mea, cele în care mi-am pierdut familia, în care am fost condamnată la o singurătate care mă macină de fiecare dată când privesc aceiași pereți, aceleași străzi încărcate cu oameni grăbiți, iar printre ei, oricât aş căuta, nu se află chipurile celor pe care încă îi caut cu atâta dor: mama și tatăl meu.

Amintirea lor mă bântuie și acum. Îi văd parcă aieva în mintea mea, iar dorul mă cuprinde cu putere în mrejele sale. Mama, o ființă blândă, iubitoare, care întotdeauna m-a pus pe mine pe primul loc, confidenta și cea mai bună prietenă a mea. Tata, suportul meu moral, stâlpul, baza la care întotdeauna apelam atunci când întâmpinam o problemă. Însă ei au fost smulși de lângă mine acum patru ani.

O simplă călătorie, una dintre multe altele asemănătoare, în Franța. Îmi amintesc și acum multitudinea de poze pe care mi le-au trimis. Zâmbetul lor era senin, triumfal, superb, ochii le sclipeau, se priveau cu atâta iubire, neștiind că la doar câteva zile distanță, pe drumul înapoi spre casă, atunci când Dumnezeu a scăpat din mână sacul de nea acoperind străzile, reducând vizibilitatea la aproape zero, ei își vor găsi sfârșitul, lovindu-se de un tir de pe sens opus. Am vrut să cred că nu au simțit nimic, că plecarea lor a fost rapidă, că timpul nu a mers cu încetinitorul și ochii lor nu erau larg deschiși în fața morții, că nu o îmbrățișau și nu auzeau sunetele disperate ale tirului, iar ei să se afle în incapacitatea de a mai face ceva. Vreau să știu că acele clipe, lungi pentru ei, au fost rapide, iar

somnul etern i-a cuprins numaidecât.

Nu mi-am putut lua la revedere de la ei, au fost aduși în coșciuge sigilate.

Medicul mi-a spus că erau de nerecunoscut, total desfigurați, iar imaginea care trebuia să-mi rămână întipărită în memorie trebuia să fie cea cu ei vii, plini de viață, la fel ca în pozele pe care mi le-au trimis și la care eu nu mi-am putut găsi timp să le răspund la fiecare în parte. Iar de aici pleacă un alt regret: timpul. Aveam timp, dar am ales să nu am, ocupată cu lucruri inutile, lucruri mici care te țin constant în priză, lucruri banale. Le țin minte vocea, tonul și ticurile verbale, dar mă întreb, oare pentru cât timp vor rămâne proaspete pentru mine?

Au urmat zile de coșmar, în care nu am ieșit din casă. Stăteam în pijama, pe canapeaua din sufragerie, plângând încontinuu, până mi-au secăt lacrimile. Am continuat astfel până într-o dimineață. Cu gândul la ei și la ceea ce și-ar fi dorit pentru mine, m-am ridicat, mi-am făcut duș, am băut o cafea tare și am decis că e momentul să merg mai departe, însă nu să-i dau uitării, ci doar să-mi continui drumul, cu ei în sufletul care refuza să se cicatrizeze.

După ce mi-am pierdut bunicii, mama obișnuia să-mi spună: *Nu are sens să te oprești din mers pentru a plânge morții, viața ta merge mai departe, nu lăsa nimic să te doboare! În plus, nu uita: totul se întâmplă cu un scop, tu trebuie doar să-l găsești!*

Nu știam în ce direcție vreau să merg cu viața mea ori de unde să încep, dar eram hotărâtă să-mi caut scopul în viață. În toată această perioadă,

prietenul meu Mike mi-a fost alături. Nu știa cum să mă aline, iar când totuși decidea să-mi vorbească, era stângaci și rostea inutilități. La început mă frustra, nu-l voiam aproape de mine, dar apoi m-am obișnuit cu ideea că, dacă vrei să schimbi un om, înseamnă că nu-l iubești suficient ori sincer, așa că i-am acceptat stângăcia.

La petrecerea de absolvire, am plâns din nou, pentru că-i priveam pe colegii mei cum se bucurau alături de părinți. Sala era plină de oameni mândri, cu buchete mari cu flori în brațe, cu zâmbete largi, ce le ajungeau până la urechi, pe când la mine, povestea singurătății se repeta. Mi-am înghițit lacrimile și am urcat pe podium pentru a-mi lua diploma. În acea zi, Mike m-a invitat la o cină romantică pentru a sărbători și cu el, cu toate că nu simțeam nevoia și eram extrem de obosită. Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, însă trebuia să ies din carapacea mea, din sălbăticia care mi-a prins corpul, lăsându-mă fără suflare, și m-am dus. Era greu să-l refuz, mai ales că mă tot *amenința* cu cina asta deja de ceva timp.

Suntem împreună de doi ani, timp în care am colecționat o mulțime de amintiri, ani în care am ajuns să observ mai bine diferențele dintre noi. Eu sunt calculată, lui îi place să arunce banii pe orice, chiar dacă acele lucruri poate că nu-i folosesc. Nu se gândește înainte de a cumpăra ceva, iar asta o pun pe spinarea părinților lui. Sunt oameni bogați, pretențioși, iar câteodată sunt prea mult, însă știu asta doar din spusele lui, în momentele în care cele două pietre tari, încărcate cu propriul orgoliu se dau cap în cap.

Iubeam vacanțele, chiar și pe cele mai scurte. Aproape de fiecare dată le petreceam acasă, însă acolo nu mă mai aștepta nimeni. După ce mi-am pierdut părinții, am refuzat să mă mai întorc în casa noastră, îmi era teamă. Mă imaginam în fața porții roșii, pe care o vedeam dărâmată la pământ; în viziunile mele, grădina din fața casei era încărcată cu plante agățătoare și trunchiuri de copaci retezați, obosiți și îmbrăcați în anotimpuri multiple. Ușa principală, pe care era agățată acea banderola neagră, care mai stătea doar într-o piuneză și care flutura în vânt, amintindu-mi că așa se vor duce și amintirile mele, case de păienjeni în toate colțurile încăperilor, de unde nu i-a evacuat de nimeni. Îmi imaginam cum intru în camera care a fost a lor, cum mă așez pe pat și o adiere rece îmi mângâie obrazul, iar eu, de nicăieri, să-i vorbesc, crezând că este mama ori poate tata. Mirosul de ceară, de naftalină, poate de clor să fie impregnat și-n cel mai secret loc cu putință. Vocea lor să răsună în jurul meu, iar eu să nu știu unde să-i caut.

De această dată, mi-am făcut curaj să merg – poate realitatea nu este atât de crudă precum preconizez. Așa că de câteva ore îmi fac bagajele. Pierdută-n amintiri negre, realizez deodată că Mike mi-a spus că diseară luăm cina cu părinții lui.

Nici nu apuc să-mi termin gândurile, că telefonul începe să vibreze. Îl caut pe sub plapuma învălmășită de pe patul meu și reușesc să răspund în cele din urmă.

— Jess, ce faci? Dormeai?

- Nu, bagaje!
- Le-ai terminat?
- Mai am puțin.

Câteodată, dialogurile noastre sunt doar de complezență, pentru a nu lăsa tăcerea să intervină între noi. Ne purtăm deseori de parcă suntem un cuplu cu state vechi, iar toate subiectele au fost epuizate în tot acest timp. Nu prea mai avem ce să ne spunem și ne salvăm doar când intervine ceva nou, iar asta se întâmplă doar rareori. Lui Mike îi place foarte mult să iasă în evidență, să strălucească, să fie în lumina reflectoarelor, pe când mie-mi plac singurătatea, izolarea, liniștea și confortul propriu, stabilit de regulile mele.

- La cât să te iau?
- Sunt gata într-o oră, dar ce planuri avem? Ar trebui să aduc ceva anume?
- Doar pe tine, nimic altceva! Și să te îmbraci elegant!
- Asta e o aluzie subtilă cum că nu o fac în general?

— Nu, ești frumoasă întotdeauna, dar în seara asta vreau să fii splendidă, să strălucești!

Este prima dată când îi întâlnesc pe domnul și doamna Millstone. Nu îmi doresc foarte tare să avem această întrevedere, însă am tot refuzat să fac asta de-a lungul timpului și acum nu mai am ce scuză să invoc.

Mă îndrept în grabă spre magazinul din afara campusului pentru a cumpăra o sticlă cu vin. Zăpada se așternuse din abundență și-mi scârțâia sub picioare pe măsură ce pășeam. Nu mă pot abține și mă opresc preț de câteva clipe să-mi ridic

privirea spre cer, pentru a admira fulgii albi, mici, în formă de stelute, ce coboară lin din înaltul cerului, apoi îmi continui drumul, strângând paltonul în jurul meu. Adun de prin zăpadă fularul ce mi s-a desprins și mi-l înfășor mai bine la gât.

Deschid ușa magazinului, iar clopoțelul de deasupra îmi anunță intrarea. Îmi scot mânușile și apuc prima sticlă cu vin care-mi apare în cale. Nu mă uit la preț, pentru că oricum mă aflu la secțiunea cu băuturi alcoolice ieftine, apoi merg să plătesc la casă.

- Sărbători fericite! îmi spune vânzătorul.
- Suntem abia la începutul lunii decembrie, e cam devreme pentru astfel de urări.
- Niciodată!
- Dacă tu zici... răspund ironic, apoi întind banii, prind punguța cu două degete și ies.

Mă întorc grăbită în camera mea, agăț hainele în cuierul de pe ușă și intru la duș. Dau drumul la apă și aștept câteva minute până se încălzește. Mă dezbrac și mă privesc în oglindă. Părul lung și blond mi s-a lipit de cap, cearcănele au devenit mai pronunțate și până și nasul mic și cărn, ce seamănă cu al mamei, am senzația că mi s-ar fi lungit. Îmi studiez întreg corpul și realizez că am slăbit, cu toate că nu asta-mi era intenția. Toate reprezintă efectul secundar al unei sesiuni de examene lungi, obositoare, dar de succes.

Corpul îmi tremură necontrolat când stropii nici calzi, nici reci îmi ating pielea. Dau repede cu șampon pe păr și gel de duș pe corp, mă clătesc și ies. Mai am fix douăzeci și cinci de minute până ce Mike are să apară, o știu sigur. Dacă el spune că

ajunge la o anumită oră, atunci așa e. De când sunt cu el, nu s-a întâmplat să întârzie vreodată; asta denotă că are prea mult timp liber.

Deschid șifonierul și, din instinct, aleg o rochie neagră, apoi o pun la loc, pentru că îmi amintesc că familia lui este înnebunită după Crăciun, așa că, pentru o primă întâlnire, aleg să mă îmbrac cu ceva ce ei ar putea aprecia: una de culoare roșie. Îmi iau în picioare cizmele negre cu toc, îmi pun o eșarfă la gât și îmi trag paltonul ce încă nu a apucat să se usuce complet. Mai am doar un minut, așa că deschid micul sertar unde păstrez pixurile și creioanele, în încercarea disperată de a găsi rujul de aceeași culoare cu rochia, pe care mereu îl arunc în cele mai nepotrivite locuri. Însă exact când dau de el, ciocănitul anunță venirea iubitului meu, care, așa cum mă așteptam, este extrem de punctual. Bag rujul în buzunarul hainei și deschid. Înainte să îl văd pe el, în fața mea apare un buchet mare de crini, florile mele favorite, pe care mi-l oferă galant.

— Sunt superbi! îi spun. Mulțumesc! Dă-mi puțin timp, te rog, ca să găsesc în ce să îi pun! Nu am nicio vază, iar toate sticlele goale le-am aruncat la gunoi deja.

— Atunci, într-un borcan? îmi găsește soluția imediat. Știam eu că trebuia să-ți iau flori direct în ghiveci, nu știu de ce m-am răzgândit în ultima clipă!

— Nu e problemă! Uite, am găsit! îi răspund, în timp ce arunc niște murături stricate în coșul cu gunoi.

Îl umplu repede cu apă, pun florile grăbită, iau vinul și ieșim.

Îmi întinde brațul pentru a mă susține pe zăpadă, pentru că știe că nu am un mare control asupra picioarelor atunci când sunt pe tocuri și înaintăm spre mașină. Un Aston Martin nou-nouț, după cum a ținut să-mi menționeze în repetate rânduri zilele trecute. Îmi deschide portiera, mă ajută să intru, după care o închide, parcă cu încetinitorul. Mașinile reprezintă pentru el cel mai sensibil lucru, iar în ochii lui acestea au viață. Nu le zgârii, nu le trănestești, nu le vorbești urât, de parcă adunătura asta de fiare ar simți ceva, dar nici eu nu m-am sinchisit vreodată să-l contrazic. Fiecare om are doza lui de nebunie cu care nu te poți pune!

Oftez puternic, pentru că urmează să-i cunosc părinții, fapt ce mă emoționează teribil, iar în mintea mea caut tot felul de introduceri drăguțe, cu iz de glumă spontană, dar nu reușesc să găsesc nimic, deoarece el vorbește încontinuu.

Vreau ca ei să mă placă, dar tind să cred că nu va fi ceva atât de ușor de obținut pe cât mi-aș dori eu, fiindcă Mike provine dintr-o cu totul și cu totul altă lume, dacă ar fi să o compar cu a mea. Familia lui deține o avere considerabilă, iar acest fapt mă inhibă puțin, deoarece, până acum, nu am întâlnit pe nimeni care să aibă bani și să fie cald și prietenos în același timp.

După douăzeci de minute, parcăm în fața unei case imense. Rămân pe loc, mută de uimire și înghit în sec. E mai rău decât mă așteptasem!

— Aici locuiești? Înteleg acum de ce mi-ai cerut

să mă îmbrac elegant. Mike, dacă nu o să mă placă ai tăi? Te-ai gândit ce vom face?

Îl întreb, deoarece știu cât de mult valorează părerea mamei sale pentru el. Întotdeauna ea are ultimul cuvânt în orice chestiune, chiar dacă tatăl lui încearcă mereu să salveze aparențele. Cunosc toate dedesubturile poveștilor pe care mi le spunea și asta a făcut să dureze atât de mult până la prima întâlnire cu ei.

— Ce prostii poți să spui, nu-ți mai face idei de genul acesta! Nu scapi tu așa ușor de mine, nu are cine să se împotrivescă sau să mă facă să renunț la tine! Nu ai de ce să te îngrijorezi!

— Spui asta acum, dar să te văd pus în fața faptului împlinit!

— Ce e cu vorbele astea? Jess, te iubesc, iar ceea ce zici denotă că nu ai încredere în sentimentele mele.

— Nu contează, oricum nu ai cum să înțelegi!

— Nu te întrista, seara asta vreau să fie una memorabilă pentru amândoi. Nu voi lăsa pe nimeni să ne strice dispoziția, te asigur! Iar despre ultima ta remarcă, vom vorbi la timpul potrivit, din clipa asta ne concentrăm pe altceva.

— În regulă! Merg pe mâna ta atunci!

Zâmbesc. Este adorabil atunci când vrea să pară stăpân pe situație.

Casa este învelită, la propriu, în sute de luminițe și globuri de Crăciun. În grădina din față se află doi brazi încărcăți, la rândul lor, cu fel și fel de podoabe. Cățărât pe acoperișul casei e un ren ce trage sania lui Moș Crăciun, ce are o mână ridicată în aer și un fes ce flutură constant. Pe ușa

de la intrare este agățată o coroană splendidă, din brad natural, ce are în centrul său un clopoțel și o placardă mică din lemn pe care este scris cu litere mari *Merry Christmas*.

— Da, ai mei iubesc, poate prea mult, perioada asta a anului, îmi spune Mike, văzând cum am rămas înlemnită, plină de admirație.

— Este superb! mă aud rostind.

— Chiar îți place? întrebă uimit.

— Da, chiar da! Totul este aranjat cu bun-gust și pare desprins dintr-o carte cu povești.

— Haide, să nu mai pierdem vremea! Poți admira casa și mai târziu! Abia aștept să-i cunoști! îmi spune entuziasmat și mă trage de mână.

Ochii îi sclipesc, fericirea parcă se joacă pe lângă el, aidoma unei umbre proiectate de flacăra unei lumânări. Încerc să zâmbesc forțat, pentru că, deși mă bucur pentru el, pentru noi, totuși, în adâncul sufletului meu simt un mare gol, un gol care, de această dată, nu provine din cauza lipsei părinților mei, e altceva, dar nu știu ce.

— Stai! Ei știu că vin, nu-i așa?

— Nu știu ce e cu tine în seara asta, dar, ca să-ți răspund la întrebare, normal că da. I-am anunțat din politețe, și nu pentru că aş avea nevoie să-mi anunț prezența acasă.

Mike începe să râdă, scoțând la iveală dinții nealiniați de jos. Mereu îl iau peste picior în legătură cu dantura lui, spunându-i că sunt asemănători cu cei ai unui fierăstrău.

— Arăți superb! Am uitat să-ți spun, rostește, aruncându-mi priviri grăitoare, iar eu mă înroșesc imediat, nu știu exact de ce.